

Daf Hayomi Michnayot

Dans un An, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

כ"ו ניסן

משניות מבוארות מִסְכַּת אֲבוֹת פֶּרֶק ג

ישתדל להמנע מזה. **יא** רבי אלעזר המודעי היה אומר, המחלל את הקדשים שמביאין לידי פסול על ידי מחשבת פסול או לידי נותר ממשאיין לאמר זמן אכילתן או לידי טמאה, והמבזה את המועדות עושה מלאכה בחולו של מועד או שונהה כגון ממנה חול באכילה ושתייה, ומגביל פני חברו ברבים שהנדר

שקמקנה את האדם וְאָדָם פָּנָיו וְאֵחָר כָּפָיו מְלִבְיָיִם, והמפרס בריחו של אברהם איבנו עליו השלום שלא מל, או שמושרו בעירלתו שיראה כאלו הוא ערל, והמגלה פנים בתורה שלא כהלכה, שירוש המפסוקים דברים שמיין כזמינים או דרשות של דופי, ויש מפרשים שמענו פניו לעבר על דברי תורה מפרהסיא, אף על פי שיש בידי תורה ומעשים טובים ואף על פי שהתבאר עליו יוסרים, ונת מתוך היסורים אם לא עשה תשובה אין לו חלק לעולם הבא. **יב** רבי שמעאל היה אומר, הוי קל ראש אדם וְזָנוּ שְׂוֹשֵׁב בְּרֵאשִׁית בִּישִׁיבָה, הוי קל לנבד עבודתו ולעשמו לפניו ונח לתשורת אפלו הוא אדם צעיר ששעורתי שחורות מעמדו לפניו בנחת ובישוב והוי מקבל את כל פני האדם בין ראש ובין תשורתו בשמחה ורשיי מפרש וְהָיָה קָל לְעוֹשֵׂה רָצוֹן בּוֹרָאֵךְ לְרֵאשׁ בְּעוֹד שְׂאֵתָהּ בְּחוּר וְנֹחַ לְתַשְׁרֵת גַּם בְּמִקְרָהּ שֶׁהַיְשָׁרוֹן פָּרִיחַ מִפְּנֵי הַקְּנָהּ תְּבָאֵה נֹחַ לוֹ, כל המשתנה הזאת מדרת כסבנים. **יג** רבי עקיבא היה אומר, שחוק וקלות ראש, מרגילין את האדם לטובה, אבל כבוד ויראה היא סגן שלא יקשלו בעצרות. מסורת שמקוים הקמים בחסות והמרת בשבתה היא סגן לתורה שבתה. שעל ידי המסורת או יודעים אף לקום המצוות, ורבינו יונה מפרש, שעל ידי זה לא תמצא נסחאות שונות דלא כספרי התלמוד שעל ידי שאין שם מסורת יש שם הרבה שניי נסחאות. מעשרות סגן לעשר, ויענין

והוא הינו לכל שיחה בטלה, אלא שדבר בחנה, שמהלכי דרכים מדרים מה שראים, ויש אומרים, דרבותא קא משמע לן, דאף על פי שעל ידי מה שרואה מברך לה אף על פי כן לאו שפיר עבד, דמפסיק ממשנתו. מעלה עליו הכתוב כאלו מתחייב בגפטו לעיל משנה ד' גבי הפטלה אמר הרי זה מתחייב בגפטו דכרתי (דברים יט, טו) רק השמר לך ושמור נפשך ויאל שלא בטל לגמרי רק שחזורו ללמוד הרי כאלו התחייב בגפטו (הר"ט) כי בעוד שהאדם שונה צריך לעמוד באימה ויראה שהתורה כתר של הקדוש ברוך הוא.

ח רבי דוסתאי ברבי ינאי משום רבי מאיר אומר, כל השוחק דבר אהד ממשנתו, מגלה עליו הכתוב כאלו מתחייב בגפטו, שגאמר (דברים יד, י) רק השמר לך ושמור נפשך ויאל שאת את הדברים אשר ראו עיניך. יכול אפלו תקפה עליו משנתו שהיה קשה עליו המשתנה ומתוך הקשי שקחה גם הוא ככלל זה המיו לומר (שם) וכן יסורו מלבך כל ימי חייך, הא ראה ושמור את אינו מתחייב בגפטו עד שישב בטל ויסרים מלבו ולא כשקטחו מתוך אוסט. **יז** רבי יוחנן בן זוסא היה אומר, כל אדם שיראת חטאו קודמת לחכמתו שחושב אמת שקביל שאנהיג ירא מן החטא הקטן מתקממת (אפלו נגזר עליו שיהיה טפס הר"ט) ויש מפרשים של שיראת חטאו קודמת לחכמתו, הרי פיון שירא מן העברה חכמתו מתקממת בידי דעי והיא אידע מה להקום שלא היא ככלל בור) שהחכמה מביאהו למה שבו בורח ומתקממת בידי, שגאמר (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת ה' (אבות דרבי נתן) וְשֶׁקָבֵל שְׂוֹמֵד אֵינוֹ חוֹשֵׁב שִׁיחָה עַל מִנְתַּ לְעֵשׂוֹת, אֵינוֹ חֲכָמָה מְתַקְמַת שׁוֹפֵטוֹ לְבַעֲטוֹ, וְדוֹמָה עֵלָיו כְּמִשְׁאֵל כִּיּוֹן שְׂאִינִי יָרָא מִן הַחֲסָא, הוּא הֵיךְ אֹמֵר, כִּי שִׁמְעִישׁ מֵרִבּוּן מַחֲמֵמוֹ, דְּהֵינּוּ שְׂמִיחֵי לְכַסֵּי כִּי מַה שִׁיחָה עָבַד לִפְנֵי שְׂוֹדֵעַ הַמַּצּוּת, כְּמוֹ שְׂאֲמֵרוּ בֵּינֵי וְלִמְעַל (משלי יג, ג) נְשִׂיחָה אֵנוּ מַקְבְּלִים עֵלָיו לְעֵשׂוֹת כֹּל מַה שִׁמְצָהוּ, וְנִשְׁמַע, מַה אִתָּה מִצְוָה לֵנוּ (לפי אבות דרבי נתן), וְהָיָה חֲכָמָה מְתַקְמַת, וְכֹל שֶׁחֲכָמָה מֵרָבָה מַמְעִשִׂי, וְכִי חֲכָמָה מְתַקְמַת בִּי צָרָה תִּקְוֶה הַמְדוּת אַחַר כֵּן מְתַקְמַת הַתּוֹרָה בְּיָדוֹ. **יח** הוא רבי יוחנן בן זוסא היה אומר, כל אדם שיוח הבריות נוחה הימנו, שמשאו וממתן בנחת עם הבריות ורוח המקום נוחה הימנו כי ידוע כל שאהוב למטה אהוב לעלה. וכל שאין רוח הבריות נוחה הימנו אין רוח המקום נוחה הימנו שצריך אדם לצאת ידי הבריות, דכרתי (משלי ג, ד) וּמְצָא חֵן וְשָׁכַל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם, רבי דוסא בן הרינס אומר, שנה של שחירת שממאהו על ידי זה קרית שמת ותפלה. ויון של צהרים שמשמכת, ומקבל על ידי זה מתגלמות תורה, ושיתת הילדים שמשמטעש אתם ומקבל מתורה, וישיבת בתי כנסיות של עמי הארץ שמתקנים ועוסקים בדברים בטלים מוציאין את האדם מן העולם ודלא לא יבוא העולם אלא כדי לעסוק בתורה. כי העסק בתורה מוסיפין לו חיים וזהו למה ויספיו לו שנים, ולכן

הוא רבי יוחנן בן זוסא היה אומר, כל השוחק דבר אהד ממשנתו, מגלה עליו הכתוב כאלו מתחייב בגפטו, שגאמר (דברים יד, י) רק השמר לך ושמור נפשך ויאל שאת את הדברים אשר ראו עיניך. יכול אפלו תקפה עליו משנתו שהיה קשה עליו המשתנה ומתוך הקשי שקחה גם הוא ככלל זה המיו לומר (שם) וכן יסורו מלבך כל ימי חייך, הא ראה ושמור את אינו מתחייב בגפטו עד שישב בטל ויסרים מלבו ולא כשקטחו מתוך אוסט. **יז** רבי יוחנן בן זוסא היה אומר, כל אדם שיראת חטאו קודמת לחכמתו שחושב אמת שקביל שאנהיג ירא מן החטא הקטן מתקממת (אפלו נגזר עליו שיהיה טפס הר"ט) ויש מפרשים של שיראת חטאו קודמת לחכמתו, הרי פיון שירא מן העברה חכמתו מתקממת בידי דעי והיא אידע מה להקום שלא היא ככלל בור) שהחכמה מביאהו למה שבו בורח ומתקממת בידי, שגאמר (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת ה' (אבות דרבי נתן) וְשֶׁקָבֵל שְׂוֹמֵד אֵינוֹ חוֹשֵׁב שִׁיחָה עַל מִנְתַּ לְעֵשׂוֹת, אֵינוֹ חֲכָמָה מְתַקְמַת שׁוֹפֵטוֹ לְבַעֲטוֹ, וְדוֹמָה עֵלָיו כְּמִשְׁאֵל כִּיּוֹן שְׂאִינִי יָרָא מִן הַחֲסָא, הוּא הֵיךְ אֹמֵר, כִּי שִׁמְעִישׁ מֵרִבּוּן מַחֲמֵמוֹ, דְּהֵינּוּ שְׂמִיחֵי לְכַסֵּי כִּי מַה שִׁיחָה עָבַד לִפְנֵי שְׂוֹדֵעַ הַמַּצּוּת, כְּמוֹ שְׂאֲמֵרוּ בֵּינֵי וְלִמְעַל (משלי יג, ג) נְשִׂיחָה אֵנוּ מַקְבְּלִים עֵלָיו לְעֵשׂוֹת כֹּל מַה שִׁמְצָהוּ, וְנִשְׁמַע, מַה אִתָּה מִצְוָה לֵנוּ (לפי אבות דרבי נתן), וְהָיָה חֲכָמָה מְתַקְמַת, וְכֹל שֶׁחֲכָמָה מֵרָבָה מַמְעִשִׂי, וְכִי חֲכָמָה מְתַקְמַת בִּי צָרָה תִּקְוֶה הַמְדוּת אַחַר כֵּן מְתַקְמַת הַתּוֹרָה בְּיָדוֹ. **יח** הוא רבי יוחנן בן זוסא היה אומר, כל אדם שיוח הבריות נוחה הימנו, שמשאו וממתן בנחת עם הבריות ורוח המקום נוחה הימנו כי ידוע כל שאהוב למטה אהוב לעלה. וכל שאין רוח הבריות נוחה הימנו אין רוח המקום נוחה הימנו שצריך אדם לצאת ידי הבריות, דכרתי (משלי ג, ד) וּמְצָא חֵן וְשָׁכַל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם, רבי דוסא בן הרינס אומר, שנה של שחירת שממאהו על ידי זה קרית שמת ותפלה. ויון של צהרים שמשמכת, ומקבל על ידי זה מתגלמות תורה, ושיתת הילדים שמשמטעש אתם ומקבל מתורה, וישיבת בתי כנסיות של עמי הארץ שמתקנים ועוסקים בדברים בטלים מוציאין את האדם מן העולם ודלא לא יבוא העולם אלא כדי לעסוק בתורה. כי העסק בתורה מוסיפין לו חיים וזהו למה ויספיו לו שנים, ולכן

משניות מבוארות

מִסְכַּת אֲבוֹת פֶּרֶק ד

כ"ו ניסן

ואמר ר' אלעזר בן עזריה, אם אין לו בינה שאינו מבין הדבר אין לו דעת, ו אם אין לו דעת שאינו מבין טעם הדבר אין לו בינה, ובינה קודמת, אם אין לו קמח אין לו תורה שאינו יכול ללמד מדאנת הפרקשה, אם אין לו תורה אין לו קמח כמו שקתבו (דברים כח, כח) תחת אשר לא תהיה א' דאלקד

חבה ויתרה נודעת להם שנתן להם כל המדה שבו נבאר העולם, וכל העולם נבאר להיות ככה לצורך משפטי התורה, משל ליוצר כלי אמנות וכו עושה כל מלאכתו שנאמר (משלי ד, ב) כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תפגזו. וכתבי

העולם, שנאמר (משלי יד, טו) והכל לפי רב המעשה: **טז** הוא היה אומר, הכל נתון בערבון, והמגן והמגן פרוסה על כל החיים, והתקוני מקנה, והפגנס פתוח, והכל כותבת, וכל הרוצה ללוות יבוא ויולדה, והגבאים מחזירים תדיר בכל יום, ונגרעין מן האדם מדעתו וישאל מדעתו, ויש להם על מה שסימכו, והדין דין אמת, והכל מתקן לטעודה: **יז** רבי אלעזר בן עזריה אומר, אם אין תורה, אין דרך ארץ. אם אין דרך ארץ, אין תורה. אם אין חכמה, אין יראה. אם אין יראה, אין חכמה. אם אין בינה, אין דעת. אם אין דעת, אין בינה. אם אין קמח, אין תורה. אם אין תורה, אין קמח. הוא היה אומר, כל שחכמתו מרבה מפעשיו, למה הוא דומה, לאילן שענפיו מרביין ושרשיו מגטיין, והרזהו באה ונקררתו ופתוחה על פניו, שנאמר (ירמיה יד, ו) והינה כרעךר בערבה ולא יראה כי יבוא טוב ושכן חררים במדבר ארץ מלחה ולא תשב. אפלי כל שחכמתו מרביין ושרשיו מגטיין, הרחוחו שבעולם באת וגושבות בו אין מדיזין אותו ממוקמו, שנאמר (שם) והינה כעץ שתול על מים ועל יובל ישלח שרשיו ולא יראה כי יבא חם, והינה עלהו רענן, ובשנת בצרת לא יבא, וימיש מעשות פרי: **יח** רבי אלעזר בן חסמא אומר, קנין ופשתני נדה, יש הן גופי הלקות. לקיפות וגמטריאות, פרבראות לחכמה:

הוא רבי יוחנן בן זוסא היה אומר, כל השוחק דבר אהד ממשנתו, מגלה עליו הכתוב כאלו מתחייב בגפטו, שגאמר (דברים יד, י) רק השמר לך ושמור נפשך ויאל שאת את הדברים אשר ראו עיניך. יכול אפלו תקפה עליו משנתו שהיה קשה עליו המשתנה ומתוך הקשי שקחה גם הוא ככלל זה המיו לומר (שם) וכן יסורו מלבך כל ימי חייך, הא ראה ושמור את אינו מתחייב בגפטו עד שישב בטל ויסרים מלבו ולא כשקטחו מתוך אוסט. **יז** רבי יוחנן בן זוסא היה אומר, כל אדם שיראת חטאו קודמת לחכמתו שחושב אמת שקביל שאנהיג ירא מן החטא הקטן מתקממת (אפלו נגזר עליו שיהיה טפס הר"ט) ויש מפרשים של שיראת חטאו קודמת לחכמתו, הרי פיון שירא מן העברה חכמתו מתקממת בידי דעי והיא אידע מה להקום שלא היא ככלל בור) שהחכמה מביאהו למה שבו בורח ומתקממת בידי, שגאמר (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת ה' (אבות דרבי נתן) וְשֶׁקָבֵל שְׂוֹמֵד אֵינוֹ חוֹשֵׁב שִׁיחָה עַל מִנְתַּ לְעֵשׂוֹת, אֵינוֹ חֲכָמָה מְתַקְמַת שׁוֹפֵטוֹ לְבַעֲטוֹ, וְדוֹמָה עֵלָיו כְּמִשְׁאֵל כִּיּוֹן שְׂאִינִי יָרָא מִן הַחֲסָא, הוּא הֵיךְ אֹמֵר, כִּי שִׁמְעִישׁ מֵרִבּוּן מַחֲמֵמוֹ, דְּהֵינּוּ שְׂמִיחֵי לְכַסֵּי כִּי מַה שִׁיחָה עָבַד לִפְנֵי שְׂוֹדֵעַ הַמַּצּוּת, כְּמוֹ שְׂאֲמֵרוּ בֵּינֵי וְלִמְעַל (משלי יג, ג) נְשִׂיחָה אֵנוּ מַקְבְּלִים עֵלָיו לְעֵשׂוֹת כֹּל מַה שִׁמְצָהוּ, וְנִשְׁמַע, מַה אִתָּה מִצְוָה לֵנוּ (לפי אבות דרבי נתן), וְהָיָה חֲכָמָה מְתַקְמַת, וְכֹל שֶׁחֲכָמָה מֵרָבָה מַמְעִשִׂי, וְכִי חֲכָמָה מְתַקְמַת בִּי צָרָה תִּקְוֶה הַמְדוּת אַחַר כֵּן מְתַקְמַת הַתּוֹרָה בְּיָדוֹ. **יח** הוא רבי יוחנן בן זוסא היה אומר, כל אדם שיוח הבריות נוחה הימנו, שמשאו וממתן בנחת עם הבריות ורוח המקום נוחה הימנו כי ידוע כל שאהוב למטה אהוב לעלה. וכל שאין רוח הבריות נוחה הימנו אין רוח המקום נוחה הימנו שצריך אדם לצאת ידי הבריות, דכרתי (משלי ג, ד) וּמְצָא חֵן וְשָׁכַל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם, רבי דוסא בן הרינס אומר, שנה של שחירת שממאהו על ידי זה קרית שמת ותפלה. ויון של צהרים שמשמכת, ומקבל על ידי זה מתגלמות תורה, ושיתת הילדים שמשמטעש אתם ומקבל מתורה, וישיבת בתי כנסיות של עמי הארץ שמתקנים ועוסקים בדברים בטלים מוציאין את האדם מן העולם ודלא לא יבוא העולם אלא כדי לעסוק בתורה. כי העסק בתורה מוסיפין לו חיים וזהו למה ויספיו לו שנים, ולכן

ואמר ר' אלעזר בן עזריה, אם אין לו בינה שאינו מבין הדבר אין לו דעת, ו אם אין לו דעת שאינו מבין טעם הדבר אין לו בינה, ובינה קודמת, אם אין לו קמח אין לו תורה שאינו יכול ללמד מדאנת הפרקשה, אם אין לו תורה אין לו קמח כמו שקתבו (דברים כח, כח) תחת אשר לא תהיה א' דאלקד

הוא רבי יוחנן בן זוסא היה אומר, כל השוחק דבר אהד ממשנתו, מגלה עליו הכתוב כאלו מתחייב בגפטו, שגאמר (דברים יד, י) רק השמר לך ושמור נפשך ויאל שאת את הדברים אשר ראו עיניך. יכול אפלו תקפה עליו משנתו שהיה קשה עליו המשתנה ומתוך הקשי שקחה גם הוא ככלל זה המיו לומר (שם) וכן יסורו מלבך כל ימי חייך, הא ראה ושמור את אינו מתחייב בגפטו עד שישב בטל ויסרים מלבו ולא כשקטחו מתוך אוסט. **יז** רבי יוחנן בן זוסא היה אומר, כל אדם שיראת חטאו קודמת לחכמתו שחושב אמת שקביל שאנהיג ירא מן החטא הקטן מתקממת (אפלו נגזר עליו שיהיה טפס הר"ט) ויש מפרשים של שיראת חטאו קודמת לחכמתו, הרי פיון שירא מן העברה חכמתו מתקממת בידי דעי והיא אידע מה להקום שלא היא ככלל בור) שהחכמה מביאהו למה שבו בורח ומתקממת בידי, שגאמר (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת ה' (אבות דרבי נתן) וְשֶׁקָבֵל שְׂוֹמֵד אֵינוֹ חוֹשֵׁב שִׁיחָה עַל מִנְתַּ לְעֵשׂוֹת, אֵינוֹ חֲכָמָה מְתַקְמַת שׁוֹפֵטוֹ לְבַעֲטוֹ, וְדוֹמָה עֵלָיו כְּמִשְׁאֵל כִּיּוֹן שְׂאִינִי יָרָא מִן הַחֲסָא, הוּא הֵיךְ אֹמֵר, כִּי שִׁמְעִישׁ מֵרִבּוּן מַחֲמֵמוֹ, דְּהֵינּוּ שְׂמִיחֵי לְכַסֵּי כִּי מַה שִׁיחָה עָבַד לִפְנֵי שְׂוֹדֵעַ הַמַּצּוּת, כְּמוֹ שְׂאֲמֵרוּ בֵּינֵי וְלִמְעַל (משלי יג, ג) נְשִׂיחָה אֵנוּ מַקְבְּלִים עֵלָיו לְעֵשׂוֹת כֹּל מַה שִׁמְצָהוּ, וְנִשְׁמַע, מַה אִתָּה מִצְוָה לֵנוּ (לפי אבות דרבי נתן), וְהָיָה חֲכָמָה מְתַקְמַת, וְכֹל שֶׁחֲכָמָה מֵרָבָה מַמְעִשִׂי, וְכִי חֲכָמָה מְתַקְמַת בִּי צָרָה תִּקְוֶה הַמְדוּת אַחַר כֵּן מְתַקְמַת הַתּוֹרָה בְּיָדוֹ. **יח** הוא רבי יוחנן בן זוסא היה אומר, כל אדם שיוח הבריות נוחה הימנו, שמשאו וממתן בנחת עם הבריות ורוח המקום נוחה הימנו כי ידוע כל שאהוב למטה אהוב לעלה. וכל שאין רוח הבריות נוחה הימנו אין רוח המקום נוחה הימנו שצריך אדם לצאת ידי הבריות, דכרתי (משלי ג, ד) וּמְצָא חֵן וְשָׁכַל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם, רבי דוסא בן הרינס אומר, שנה של שחירת שממאהו על ידי זה קרית שמת ותפלה. ויון של צהרים שמשמכת, ומקבל על ידי זה מתגלמות תורה, ושיתת הילדים שמשמטעש אתם ומקבל מתורה, וישיבת בתי כנסיות של עמי הארץ שמתקנים ועוסקים בדברים בטלים מוציאין את האדם מן העולם ודלא לא יבוא העולם אלא כדי לעסוק בתורה. כי העסק בתורה מוסיפין לו חיים וזהו למה ויספיו לו שנים, ולכן